

ปรัชญาว่าด้วย

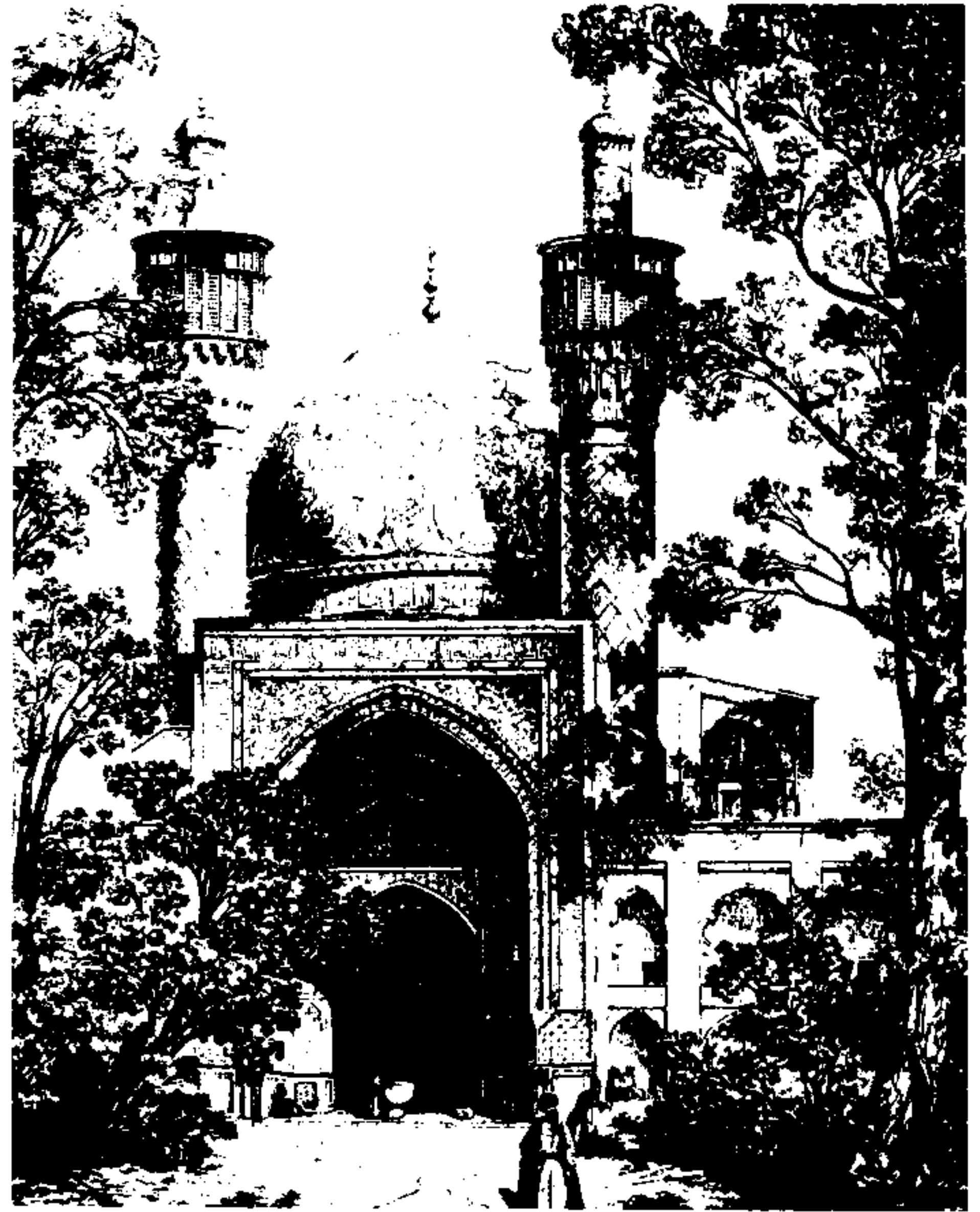
เศาะลาต

คำว่า เศาะลาต ตามอักษรแล้วหมายถึง “ความดี” หรือ “ความเหมาะสม กิริยาที่งดงาม” เมื่อเราปฏิบัติกรที่เรียกว่าการเศาะลาตหรือการนมาซตามหลักศาสนบัญญัติที่ได้กำหนดรายละเอียดไว้แล้วนั้น หมายถึงการที่เราโน้มตัวเราเข้าไปสู่ความดีงามและการกระทำที่ดีที่เหมาะสมที่จะก่อให้เกิดกิริยามารยาทที่งดงาม อย่างนี้เป็นต้น

อิสลามสอนให้รู้ว่าการเศาะลาตหรือการนมาซนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเหตุผลหลายๆ ประการ นั่นก็คือ การยืนยันในหลักศรัทธาของเราในเรื่องพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว มันช่วยให้บุคคลนั้นมีชีวิตที่ประสานสอดคล้องในตัวตนของเขาเอง มันก่อให้เกิดความสงบขึ้นในชีวิตจิตใจแม้ในยามวิตกกังวล มันเป็นเสาหลักของอิสลามและเป็นทางหนึ่งที่มีประสิทธิผลมากที่สุดในการที่มนุษย์จะสัมพันธ์กับพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

การนมาซตามศาสนบัญญัตินั้นนับเป็นความสำคัญอย่างมากในความผูกพันทางศาสนา หากบุคคลใดไม่ยึดปฏิบัติอย่างต่อเนื่องแล้วถือว่าบุคคลนั้นได้ทำการทอดทิ้งศาสนาหรือถูกตัดขาดออกจากศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไปโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะการนมาซเป็นความผูกพันที่เป็นรูปแบบซึ่งกำหนดพฤติกรรมของผู้ศรัทธาให้อยู่ในขอบเขตของการรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าในหลักความรู้และคุณธรรมอยู่ตลอดเวลา (ฮิสมุ และ ตักวา)

โองการ อัล-กุรอาน ได้มีกล่าวไว้ถึงการนมาซตามหลักศาสนบัญญัติซึ่งได้เน้นถึงหลักสำคัญขั้นพื้นฐานไว้สี่ประการ คือ 1) อ่อนน้อมถ่อมตนต่อเบื้องหน้าอัลลอฮ์ พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ผู้สร้างสรรพสิ่งในเอกภพ พระผู้สร้างชีวิตด้วยการหันเข้าหาพระองค์ 2) ส่งสลามไปยังท่านศาสดา

(คือล) 3) ทำให้จิตวิญญาณของผู้ประกอบกรนมาซถูกต้องเที่ยงตรง และ 4) รำลึกถึงพันธสัญญาที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ นับเป็นการรื้อฟื้นต่ออย่างไม่ว่างเว้น

“และจงทำการนมาซในเวลาสองช่วงสุดท้ายของวันและช่วงเวลาใกล้กลางคืน แท้จริง การกระทำดีจะขับไล่การกระทำชั่ว นั่นคือข้อรำลึกหนึ่งแก่ผู้ที่มีจิตใจจดจ่อ” (อัล-กุรอาน 11 : 114)

มนุษย์เราจะต้องหันกลับไปขอความช่วยเหลือและทางนำจากอัลลอฮ์ เราจะต้องไม่รู้สึกรู้หายเหนื่อยหน่ายในการวิงวอนขอความโปรดปรานจากพระผู้เป็นเจ้าเหมือนดังที่ได้ถูกระบุไว้ใน อัล-กุรอาน ว่า “และเมื่อป่าวทั้งหลายของฉันทามเจ้าเกี่ยวกับฉัน และแท้จริง ฉันทอยู่ใกล้ ฉันทอบการวิงวอนของผู้ที่วิงวอนเมื่อเขาเรียกหาฉัน ดังนั้นพวกเขาจักต้องตอบการเรียกร้องของฉันทและเชื่อในฉันท เพื่อว่าพวกเขาจะได้ดำเนินในวิถีทางที่ถูกต้อง” (2 : 186)

ในความกรุณาปรานีอันไม่สิ้นสุดและในความดีอันไม่สิ้นสุดของพระผู้เป็นเจ้านั้น พระองค์ทรงตอบการวิงวอนของป่าวผู้ภักดีที่แท้จริงของพระองค์ หากคำวิงวอนไม่ได้รับการตอบแล้ว ตามทรรศนะของท่านฎะบาฎะบาอีย์ ซึ่งเป็น อุลละมะฮ์ นักปราชญ์อิสลามผู้มีชื่อเสียงได้ให้ความคิด

เห็นว่า อันนั้นอาจจะเป็นเพราะว่า การวิงวอนขอในสิ่งที่ผู้ขอปรารถนานั้นขัดแย้งกับประโยชน์ต่างๆ ของผู้วิงวอนขอเอง บางครั้งผู้วิงวอนยังมีความสงสัยกลางแกลงอยู่ในจิตใจของเขาโดยที่ตนเองก็ไม่รู้สึกตัวในความกลางแกลงที่แฝงฝังเก็บกดอยู่ใต้จิตสำนึก จึงทำให้บุคคลนั้นขาดความสุจริตใจในการวิงวอนที่จะต้องมอบหมายไว้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดชีวิตจิตใจ บางครั้งผู้วิงวอนก็ขอในบางสิ่งบางอย่างซึ่งเป็นไปไม่ได้ตามมาตรการของความเป็นมนุษย์

โดยการวิงวอนและการขอความโปรดปรานความจำเริญและความสันติของอัลลอฮ์นั้น มนุษย์เราในฐานะที่เป็นบ่าวของพระผู้เป็นเจ้า เป็นผู้ที่ถูกบังเกิดจะต้องรู้สำนึกถึงความกตัญญูรู้คุณในความเกื้อกูลอันไม่มีที่สิ้นสุดที่พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่เรา การสำนึกนี้ต้องเป็นเรื่องทางด้านจิตวิญญาณที่ลึกซึ้ง เป็นต้นว่าเราขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าผู้สร้างชีวิตของเราขึ้นมา ผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้สำหรับการดำรงชีวิตอยู่ของเรารวมทั้งปัจจัยยังชีพและสิ่งต่างๆ ที่จำเป็นในการมีชีวิตอยู่ของเรา ทั้งสิ่งที่มองเห็นได้ สิ่งที่มองเห็นไม่ได้ เป็นต้นว่าชีวิตของเรา อากาศสำหรับหายใจ แร่ดินดูดที่มนุษย์อยู่บนโลกนี้ได้ ตลอดถึงพลังงานอื่นๆ อีกมากมายที่มนุษย์ยังไม่สามารถจะเข้าใจได้ในการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ในโลกแห่งนี้และอวกาศนี้ สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเกิดความสำนึกได้ก็ต่อเมื่อศึกษาเรียนรู้คิดพิจารณาให้ตระหนักด้วยการประจักษ์แจ้งแห่งตัวตน เพื่อจะได้ยอมรับในความมีอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าที่เที่ยงแท้ซึ่งไม่เสมอเหมือนสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นสสารหรือพลังงานความร้อนแสง เสียง แม่เหล็ก ไฟฟ้า หรือแร่ดินดูด เพราะสิ่งต่างๆ เหล่านั้นอยู่ในอำนาจลับแห่งพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ฉะนั้นผู้ที่ตระหนักหรืออยู่ในสิ่งเหล่านี้ตลอดเวลาก็ต้องใช้สมองความคิดพิจารณาสังเกตตรึกตรองอยู่ตลอดเวลาจนมีความซาบซึ้งในบุญคุณแห่งอำนาจของพระผู้อภิบาลทั่วสากลพิภพ การที่จิตใจของบุคคลนั้นรำลึกอยู่เสมอถึงสิ่งเหล่านั้นจะทำให้บุคคลนั้นเข้าใจถึงความมหัศจรรย์แห่งการสร้างสรรคในกิจการต่างๆ อันเป็นงานที่ยิ่งใหญ่ไพศาลทั่วจักรวาลของพระผู้เป็นเจ้านับเป็นการเปิดชีวิตจิตใจของบุคคลนั้นให้ยอมรับความเป็นบ่าวที่มีความมุ่งมั่นอยู่กับเจตนารมณ์ของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลา เป็นการโน้มนำชีวิตเข้าไปสู่โลกแห่งนามธรรมและยอมรับกฎเกณฑ์อันเป็นอนันตะซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจการคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น และจะทำให้มองเห็นถึงความกรุณาปรานีอันไม่มีที่สิ้นสุดที่มนุษย์เราจะต้องขอบคุณ

อยู่เป็นนิรันดร์กาล และจะต้องสำแดงการขอบคุณออกมาถึงพระผู้อภิบาล วิธีการหนึ่งในการสำแดงความกตัญญูรู้คุณ นั่นก็คือการมาซึ่งรวมกิริยาอาการของการมอบนอบถ่อมตนของมนุษย์ไว้ในรูปแบบของการมาซ พร้อมทั้งการกล่าวสรรเสริญสดุดีด้วยวาจาอันเป็นข้อเตือนใจของผู้วิงวอนนักดีผู้นั้นเองเพื่อที่จะได้เข้าสู่ความเป็นบ่าวที่แท้จริง ผู้ยึดมั่นตามอุดมการณ์แห่งสันติธรรม นั่นคือ อิสลาม อันเป็นความสงบสุขทั้งกาย วาจา และจิตใจ ทั้งส่วนบุคคลและสังคม ทั้งโลกนี้และโลกหน้า อันเป็นการวิวัฒนาการเข้าไปสู่มิติภพที่สูงส่งของสภาพชีวิตในมิติอื่นๆ ที่มากกว่าในโลกนี้

วุฎู หรือ การอาบน้ำตามศาสนบัญญัติ

วุฎู คือ การทำความสะอาดบริสุทธิ์ซึ่งเป็นขั้นต้นของการมาซ

วุฎู เป็นเสมือนกรอบแห่งแสงสว่าง ซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อที่จะให้มนุษย์เข้าสู่ขอบเขตทางด้านจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์โดยเริ่มทำความสะอาดให้ร่างกายภายนอกบริสุทธิ์ก่อน อันเป็นสัญลักษณ์ของการเตรียมเพื่อที่จะให้มนุษย์สังวรในการที่มนุษย์จะเข้าไปและพูดโดยตรงกับพระผู้สร้างชีวิตของเขาเอง ฉะนั้น จึงไม่ถือว่าเป็นการมาซตามศาสนบัญญัติถ้าบุคคลนั้นไม่ประกอบวุฎูก่อนเพราะเหตุว่า วุฎู นั้นเป็นความบริสุทธิ์ซึ่งไม่เพียงแต่ด้านร่างกายเท่านั้น แต่เป็นการสร้างความบริสุทธิ์ให้แก่จิตวิญญาณอีกด้วย

หลักสำคัญก็คือ การทำความสะอาดมือทั้งสอง ใบหน้า และเท้าทั้งสอง ใบหน้าซึ่งเราจะต้องพบปะกับสังคมด้วย ใบหน้า มือทั้งสองซึ่งเราจะต้องทำงาน และเท้าซึ่งเราจะต้องเดินไปตามวิถีทางของอัลลอฮ์ ฉะนั้น ส่วนต่างๆ ของร่างกายจึงเป็นสัญลักษณ์ของการสร้างความสะอาดบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นแก่ชีวิตมนุษย์ผู้ดำรงอยู่ในฐานะบุคคลหนึ่งๆ ในโลกแห่งนี้และอวกาศนั้น เพื่อให้ชีวิตแต่ละคนได้สำนึกถึงหน้าที่ที่จะต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเองที่จะนำไปสู่ชีวิตสากลและนำจิตใจไปสู่การยอมรับกฎเกณฑ์อันเป็นสากล

อะซาน คือการเรียกร้องไปสู่การมาซ การเรียกร้องเตือนสติมนุษย์ให้ดำเนินชีวิตไปตามวิถีทางของอัลลอฮ์ เป็นการเรียกร้องไปสู่ชัยชนะของชีวิต ไปสู่ความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า ไปสู่รูปแบบอันเป็นตัวอย่างของชีวิตมนุษย์ตามแบบอย่างของท่านศาสดา ฉะนั้นอะซานจึงเป็นบทนำทางด้านวิญญาณของการมาซ ติดตามด้วยการ **อิกอ มะฮ์** ซึ่งเป็นการขีดวงจำกัดให้เกิดขึ้นกับการมาซนั้นๆ เมื่อเข้าสู่กิริยาบทที่จะต้องทำการมาซ นับเป็นขั้นตอนที่เข้า

สู่การมาซึ่งที่แท้จริง

เนียบต หรือ ความตั้งใจ

อิสลามถือว่าการกระทำทุกอย่างจะถูกตัดสินโดยเจตนา ฉะนั้นการตั้งเจตนาดีนับว่าการกระทำนั้นๆ ได้เข้าสู่ความสำเร็จแล้วที่จะผลักดันไปสู่การกระทำซึ่งเป็นความสำเร็จที่สมบูรณ์ หลังจากการประกอบการต่างๆ เพื่อเริ่มเข้าสู่การมาซึ่งนั้น ผู้วิงวอนจะต้องยื่นหันไปสู่กิบลัต และประกาศความตั้งใจของเขาในการที่จะประกอบอิบาดะฮ์ นั้น การตั้งเจตนาอาจจะเปล่งออกมาเป็นวาจาหรือไม่เปล่งออกมาก็ย่อมได้

ซูเราะฮ์ อัล-ฟาติฮะฮ์ นับเป็นบทสำคัญของการวิงวอนที่อัลลอฮฺทรงสอนบ่าวของพระองค์ให้กล่าวเช่นนั้นเพื่อที่จะให้มนุษย์ได้สำนึกถึงหลักการต่างๆ ดังต่อไปนี้

ซูเราะฮ์ อัล-ฟาติฮะฮ์ อาจแบ่งได้เป็นส่วนส่วนด้วยกันคือ

1. ส่วนแรกเกี่ยวกับอัลลอฮฺ พระผู้อภิบาลที่ยิ่งใหญ่ไพศาลและคุณานุภาพที่ปรากฏ เพื่อให้มนุษย์ได้ตระหนักถึงการสร้างสรรค์และวิวัฒนาการอันจำเริญของมนุษย์ :

ก. **ร็อบบิล อาละมีน** ซึ่งหมายถึงพระผู้อภิบาลแห่งโลกทั้งมวล

ข. **อ็ร-เราะห์มาน** หมายถึงอัลลอฮฺผู้ทรงกรุณาปราณี แก่ทุกชีวิตที่ถูกบังเกิดมาในจักรวาลนี้

ค. **อ็ร-เราะฮีม** หมายถึงอัลลอฮฺผู้ทรงเมตตาไปยังเสมอ ไม่มีที่สิ้นสุดแก่มนุษย์ที่ได้ใช้สมอบัญญายอมจำนนในความมีอยู่ของพระองค์ อันเป็นการตอบแทนในโลกหน้า

ง. **มาลิก** หมายถึงอัลลอฮฺผู้ทรงอำนาจยิ่งในการตัดสินตอบแทน

2. ส่วนที่สองของ ซูเราะฮ์ อัล-ฟาติฮะฮ์ เกี่ยวกับเรื่องวันแห่งการฟื้นคืนชีพและการตัดสินตอบแทน ซึ่งผู้ศรัทธาต้องยอมรับด้วยปัญญาญาณ (*ยะกิน*) อย่างมั่นคงถึงความมีอยู่อย่างแน่นอนในโลกหน้า อันเป็นสิ่งที่คอยบังคับจิตใจมนุษย์ให้มุ่งมั่นในการทำมาค้าอยู่ตลอดเวลา

3. ส่วนที่สามเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งหรือเอกภาพของอัลลอฮฺ และวิถีทางแห่งศาสนาทั้งหลายแห่งบรรดาชะฮีดและบรรดาผู้เที่ยงธรรม (*มุตตะกีน*) ซึ่งเป็นผู้ศรัทธาในสัจธรรมที่มั่นคง

4. ส่วนที่สี่กล่าวถึงหนทางของผู้กระทำชั่วผู้ซึ่งหลงผิด

ผู้ซึ่งได้รับความกริ้วและเป็นผู้ที่ขัดแย้งในตนเอง อันนำไปสู่การละเมิดฝ่าฝืนและได้รับการลงโทษ

ความหมายขั้นต้นและการตีความการมาซึ่งโดยสังเขป

1. **บิสมิลลาฮ์ อ็ร-เราะห์มาน อ็ร-เราะฮีม** - ด้วยนามแห่งอัลลอฮฺ ผู้กรุณาปราณีผู้เมตตาไปยังเสมอ ทำไมมนุษย์จึงต้องเริ่มการมาซึ่งของเขาด้วยนามแห่งอัลลอฮฺ พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวเล่า?

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจยิ่ง ผู้ทรงสูงส่งยิ่งได้เริ่มสร้างในนามของพระองค์และมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์ที่มีค่ายิ่งของพระผู้เป็นเจ้าได้ถูกสร้างขึ้นในนามของอัลลอฮฺ สิ่งแรกที่มนุษย์ได้เรียนรู้ คือ มนุษย์ได้รู้ในนามของพระองค์ พจนารถแรกของการวะหฺยูที่ได้ดลใจยัง มุฮัมมัด (ศ็อล) นั้นได้เริ่มด้วยนามของพระผู้เป็นเจ้า เพราะฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่บังคับเหนือมุสลิมและผู้ศรัทธาทุกคนที่จะต้องเริ่มงานทุกอย่างด้วยนามแห่งพระผู้เป็นเจ้า เพราะเหตุว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นของอัลลอฮฺ และการสร้างสรรค์ทั้งหมดในสากลพิภพนั้นก็คือ นามและคุณานุภาพต่างๆ ของพระองค์

ในเรื่องนี้ อิมามโคมัยนี ได้เขียนบทความไว้ถึงสี่สิบหน้า โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องของการอธิบายวลีสั้นๆ นี้โดยพยายามให้ความหมายอย่างกว้างขวางในการตีความความหมายเบื้องหลังของถ้อยคำสั้นๆ เหล่านี้

2. **อัล-ฮัมดุลิลลาฮ์** -บรรดาการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮฺ การสรรเสริญและความเกรียงไกรไพโรจน์ทั้งหมดนั้นเป็นของอัลลอฮฺและสำหรับอัลลอฮฺเท่านั้น ทุกสรรพสิ่งกำลังแซ่ซ้องสรรเสริญความเกรียงไกรของพระผู้อภิบาลอยู่ทุกขณะ การแซ่ซ้องสุดดีในทุกสรรพสิ่งนั้นก็มุ่งตรงไปยังพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว พระผู้เป็นเจ้าทรงสมบูรณ์สูงสุด เป็นเจ้าของแห่งการสรรเสริญทั้งหมด ฉะนั้น จึงไม่มีการสุดดีสรรเสริญใดที่เป็นจริงไปได้หากไม่ใช่เพื่อพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวแล้ว

3. **ร็อบบิล อาละมีน** - พระผู้อภิบาล พระผู้ทรงสร้าง พระผู้ทรงกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูให้ปัจเจกยังชีพ พระผู้ทรงปกป้องรักษา พระผู้ทรงกำหนด พระผู้ทรงชุลเลียง พระผู้ทรงเป็นเจ้า ฉะนั้น คำว่า **ร็อบ** ในภาษาอาหรับจึงมีความหมายกว้างขวางมาก หมายถึงพระผู้เป็นเจ้า ผู้อภิบาล ผู้ทรงให้กำเนิด ผู้ทรงฝึกฝนอบรมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดู ฯลฯ เป็นต้น ความหมายของคำนี้ บุคคลนั้นจะเข้าใจได้ก็ต่อ

เมื่อมีจิตใจสารภาพถึงความเป็นเจ้าของที่สมบูรณ์สูงสุดของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่ควรแก่การได้รับการสรรเสริญแต่เพียงพระองค์เดียวเท่านั้น ผู้นั้นจึงจะได้รำลึกอยู่เสมอว่าเป็นนิมิตถึงความจริงสูงสุดว่า อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้บังเกิดชีวิต ผู้ทำให้เป็นรูปร่าง ผู้ให้ความสมบูรณ์ในการเจริญเติบโต ผู้ทรงชุบเลี้ยงฝึกฝนอบรมปมชีวิตและให้ทางนำแก่ทุกชีวิต นำโลก นำมนุษย์โดยผ่านบรรดาศาสดาและบรรดาศาสนทูต ฉะนั้นการถกทอวิถีทางอันละเอียดละไมของพระองค์นั้นก็คือการถกทอวิถีทางไปสู่ความสมบูรณ์สูงสุดในโลกนี้และในโลกหน้าตามกฎทางด้านจิตวิญญาณและคุณธรรมนั่นเอง

ท่านเมอลานา เมาคูดีได้เขียนไว้ในหนังสือของท่านเกี่ยวกับความหมายขั้นต้นของ *เศาะลาต* ในหนังสือเล่มนั้นท่านได้ใช้หน้ากระดาษถึงสองหน้าในการอธิบายคำว่า “*ร็อบ*” เพียงคำเดียวเท่านั้น

4. *ฮ์-เราะห์มาน ฮ์-เราะห์อีม* - ผู้กรุณาปราณี ผู้เมตตาอย่างยิ่งเสมอ

การกล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้านั้นกรุณาปราณีเป็นที่สุด และเมตตาเป็นที่สุดนั้น มิได้หมายความว่า พระผู้เป็นเจ้าต้องการคุณานุกาพดังกล่าวเหล่านี้ แต่การที่มนุษย์ได้กล่าวย่ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าถึงคุณานุกาพอันเลิศดังกล่าวนั้นก็เพื่อเตือนใจมนุษย์เองว่าอำนาจเป็นของอัลลอฮ์ในทุกสรรพสิ่ง หลังจากทรงสร้างมนุษย์และจักรวาลทั้งหมดนั้นแล้ว พระองค์ก็ได้ทำให้สรรพสิ่งเหล่านั้นจำเริญขึ้นตามที่พระองค์ประสงค์ ด้วยความกรุณาปราณีของพระองค์เอง อันความกรุณาปราณีและความเมตตาอย่างยิ่งเสมอนั้นเป็นคุณานุกาพดั้งเดิมในพระองค์ที่พระองค์ได้สร้างมนุษย์และทุกสรรพสิ่งแห่งการสร้างสรรค์ขึ้นมา ฉะนั้น การสร้างสรรค์จึงเป็นสัญญาณหนึ่งที่บ่งบอกถึงความเมตตาปราณีนั้น ซึ่งความเมตตาปราณีนั้นมีอยู่ดั้งเดิมในพระองค์เอง เป็นต้นว่าพระองค์ส่งบรรดา

ศาสดาและทางนำมาแก่มนุษย์และประทาน อัล-อิสลาม มาให้แก่เรา เป็นความเมตตาปราณีของพระองค์ที่พระองค์จะได้พิจารณาเราในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ คุณานุกาพทั้งสองประการนั้นติดตามด้วยคำว่า “พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก” ซึ่งเตือนใจเราให้คิดอยู่เสมอว่าทางที่ดีที่สุดที่จะสอนและอบรมบุคคลอื่นๆ นั้นก็คือด้วยความเมตตาปราณี ด้วยความใจกว้าง ด้วยการให้อภัยและอดทน

5. *มาลิกียะมิดดิน* - พระผู้เป็นเจ้าในวันตัดสินตอบแทน หลังจากวิงวอนถึงคุณานุกาพของพระผู้เป็นเจ้าผู้ “เราะห์มาน” และ “เราะห์อีม” แล้วเราก็มารู้สึกถึงวันแห่งการตัดสินตอบแทนทันที แท้จริงแล้ว พระผู้เป็นเจ้าคือ ผู้กรุณาปราณี ผู้เมตตาอย่างยิ่งเสมอ และทรงสร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและโลกนี้ด้วยความยุติธรรมและด้วยสัจธรรมเหมือนอย่างทุกสรรพสิ่งในโลกนี้ถูกควบคุมโดยกฎแห่งเหตุและผล ส่วนในโลกทางด้านจิตวิญญาณก็เช่นเดียวกันย่อมดำเนินไปตามกฎเช่นเดียวกัน เราได้อ่านในคัมภีร์ อัล-กุรอานที่ว่า “และผู้ซึ่งกระทำความดีแม้เพียงปริมาณหนึ่งก็จะได้เห็นมัน” (99:7) ไม่มีการกระทำดีใดที่จะผ่านพ้นไปโดยไม่ได้รับการยอมรับ และในทำนองเดียวกัน การกระทำชั่วก็เช่นเดียวกัน ผู้กระทำชั่วแม้เพียงปริมาณเดียวก็จะได้เห็นมัน และไม่มีการกระทำชั่วใดที่จะผ่านพ้นไปโดยไม่ได้รับการลงโทษ ฉะนั้นความศรัทธาในวันตัดสินตอบแทนผลการกระทำของชีวิตมนุษย์ในโลกหน้านั้นจึงเป็นเสาหลักที่สำคัญประการหนึ่งของหลักศรัทธาแห่งอิสลาม

6. *อัยยาคะนะอะบุดุ* - พระองค์เท่านั้นที่เราภักดี อิบาตะฮ์

โองการนี้เป็นเสมือนข้อตกลงที่มนุษย์มีต่อพระผู้เป็นเจ้าที่จะต้องปฏิบัติตาม ผู้ที่ดำเนินตามศาสนาแห่งพระผู้เป็นเจ้านั้นถูกเรียกร้องให้มาสู่ข้อตกลงนี้ นั่นคือ ภักดี อิบาตะฮ์ต่อพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ถึงเอกภาพในการภักดี อิบาตะฮ์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว

7. *อัยยาคะนัสตะฮ์* - พระองค์เท่านั้นที่เราขอความช่วยเหลือ

มนุษย์เราจะต้องไม่เป็นทาสแก่สิ่งใดๆ หรือแก่บุคคลใดๆ และจะต้องไม่ตกไปสู่ความเป็นทาสของความใคร่ใดๆ ในด้านโลกีย์ ถ้าเรตกไปเป็นทาสของอารมณ์ฝ่ายต่ำของตัวเอง ความใฝ่ต่ำแห่งความใคร่ของเรานั้นก็จะเป็นรูปหนึ่งที่เข้ากันกับเจว็ดหนึ่งเหมือนกัน ซึ่งในที่สุดแล้วมันก็จะผลัดไสเราไปสู่ความตกต่ำและความเป็นทาส และไปขึ้นอยู่กับ

สิ่งอื่นๆ ซึ่งอารมณ์ฝ่ายต่ำก็จะคอยกัดกันเรามีให้เข้าถึงความสมบูรณ์ของชีวิตซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการสร้างสรรค์

8. *อิฮ์ดีนัศศิรอกฎ็อลมุสตะกีม* -โปรดนำเราไปสู่ทางเที่ยงตรง

ทางเที่ยงตรงนั้นเริ่มในโลกนี้และสิ้นสุดลงในความจริงสูงสุด นั่นคือพระผู้เป็นเจ้า มันเริ่มจากกรรมมารดา หรือ "ก้อนเลือด" (*อะลัก*) ไปสู่ความเป็นอสงไขย เราขอความช่วยเหลือและทางนำจากพระผู้เป็นเจ้าในการนำเราไปสู่ทางอันสูงส่งแห่งพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นวิถีทางแห่งมนุษยชาติ

9. *ศิรอกฎ็อลละชีนะ อันอัมตะ อะลียิม มัยยูกู บิ อะลียิม วัลฎ็อลลีลีน* - ทางของบุคคลเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ให้ความโปรดปราน ไม่ใช่ทางของผู้ที่พระองค์ทรงกริ้วและทางของผู้ที่หลงผิด

ในความหมายของคำว่าทางเที่ยงตรงนั้นช่วยทำให้เราได้รำลึกถึงทางอื่นๆ ที่ตรงกันข้ามกับทางของพระผู้เป็นเจ้า และหนทางต่างๆ ที่ติดตามมาจากทางที่หลงผิดนั้น ไม่ว่าจะโดยการกระทำที่จงใจหรือการกระทำที่ปราศจากความระมัดระวัง ก็ถือเป็นทางแห่งความกริ้วของพระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น อีกนัยหนึ่ง เราจบคำวิงวอนของเราด้วยการขอความคุ้มครองจากพระผู้ทรงอำนาจยิ่งให้ปลอดภัยพ้นจากนรก มนุษย์ทุกคนรับผิดชอบกับการกระทำของเขาเอง วิงวอนเพื่อให้ได้รับทางนำและความโปรดปรานจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อที่จะทำให้เราสามารถยอมรับทางเที่ยงตรงนั้นได้ เพื่อที่เราจะได้ปฏิบัติตาม

II. *ซูเราะฮ์ อัล-เตอาฮีด* หรือ *อัล-อิกลาศ*

1. *บิสมิลลาฮุ อัล-เราะห์มาน อัล-เราะห์อีม* -ด้วยนามแห่งอัลลอฮุ ผู้กรุณาปรานีผู้เมตตาอย่างยิ่งเสมอ

2. *กุล ฮุวัลลอฮุ อะฮัด* -จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) อัลลอฮุนั้นทรงเอกะ

3. *อัลลอฮุค เคาะมัด* -อัลลอฮุทรงเป็นที่พึ่งของสรรพสิ่งทั้งหลาย พระองค์ไม่พึ่งพาสิ่งใด

4. *ลัมยะลิด* -พระองค์ไม่คลอดใคร (ไม่มีบุตร)

5. *วะลัมยูลัด* -และพระองค์ไม่ถูกคลอด (ไม่มีบิดามารดา)

6. *วะลัมยะกุล ละฮู กุฟวัน อะฮัด* -และไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนพระองค์

III. *รูกูอ* การโค้งด้วยการกล่าวว่า *ซุบฮานะ ร็อบบียัล อะ*

ซีม ะบิฮ์มดีฮ์ -ความบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระผู้อภิบาล ผู้ทรงเกรียงไกร และด้วยการสรรเสริญพระองค์

IV. *สุญูด* ก้มกราบ ด้วยการกล่าวว่า *ซุบฮานะ ร็อบบียัล อะอูลา ะบิฮ์มดีฮ์* -ความบริสุทธิ์ยิ่งแด่พระผู้อภิบาล ผู้ทรงสูงส่ง และด้วยการสรรเสริญพระองค์ (สิ้น ร็อกอัด แรก)

V. ใน ร็อกอัด ที่สองนั้น หลังจากสิ้นสุด ร็อกอัด แรก ก็ให้ลุกขึ้นยืนแล้ว อ่านซูเราะฮ์ฟาติฮะฮ์จนจบ และอาจจะต่อด้วยซูเราะฮ์ใดซูเราะฮ์หนึ่งหลังจากนั้น เมื่ออ่านจบแล้วให้ยกมือขอพรที่เรียกว่า *กุนูต* โดยการอ่าน *ดูอาอู ลันญ* จบแล้วจึง *รูกูอ* ด้วยการกล่าว *ดัสบีห์* เหมือนอย่างที่ได้กล่าวไปแล้วในการรูกูอของร็อกอัดแรก และแล้วสุญูดด้วยการอ่านเหมือนอย่างที่ได้กล่าวไปแล้วในการสุญูดของร็อกอัดแรก เช่นเดียวกัน หลังจากนั้นกลับขึ้นมาในท่า *ดัจซูด* ด้วยการกล่าว *ดัจซูด* ดังต่อไปนี้

อัล-ฮัมดู ลิลลาฮ์

อัลฮะดฺ อัลลา อิลลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะหฺดะฮฺ ล่า ชะรี กะละฮฺ

วะ อัลฮะดฺ อันนะ มุฮัมมัดัน อับดุลลฮฺ วะเราะฮูลุลลฮฺ อัลลฮฺ อัลลฮฺ อัลลฮฺ ค็อลลี อะลา มุฮัมมัด วะ อาลี มุฮัมมัด

VI. สำหรับ ร็อกอัด ที่สามนั้น ท่านอาจจะอ่าน ซูเราะฮ์ อัล-ฟาติฮะฮ์ ในขณะที่ยืนนั้น หรืออ่าน *ดัสบีห์* ด้วยการกล่าวว่า *ซุบฮานัลลอฮฺ วัลฮัมดุลิลลาฮ์ วัลลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วัลลฮฺ อัลบับ* สามครั้งก็ได้ แล้วทำการ *รูกูอ* และสุญูดอย่างเช่น ร็อกอัด ก่อนๆ จนจบ

VII. และร็อกอัดที่สี่ซึ่งเป็นร็อกอัดสุดท้าย ก็ทำอย่างเช่น ร็อกอัดที่สามทุกประการ และหลังจากทำการสุญูดแล้ว ก็ให้นั่งดัจซูด โดยการกล่าวคำดัจซูดเช่นเดียวกับที่ได้กล่าวดัจซูดครั้งแรก เมื่อจบแล้ว ก็กล่าวต่อด้วยคำว่า

อัลสะลามุ อะลัยกะ อัยยูฮันนะบีย்யุ วะเราะห์มะตุลลอฮิ วะบาเราะกาตุฮิ

อัลสะลามุ อะลัยนา วะอาลาอิบาติลลาฮิศ คอลิฮีน อัลสะลามุ อะลัยกุม วะเราะห์มะตุลลอฮิ วะบะเราะกาตุฮิ